

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια: 26 σελ. 254.)

— Έγνώριζα την απαγόρευσίν σου, άλλ' έθαψα τόν αδελφόν μου· διότι ούτε ο Θεός εκήρυξε τόν νόμον τούτον, ούτε ή Δίκη ούδ' εφαντάσθη ποτέ ότι τά ιδικά σου προστάγματα είνε δυνατόν νά έχωσι τόσην ισχύν, ώστε μολονότι είνε έργα θνητού νά είνε ανώτερα από τόν άγραφον και άμετάβλητον νόμον του Θεού. Δέν είνε δε ούτοι σημερινοί και χθεσινοί, άλλ' υπάρχουν άείποτε και ούδεις γνωρίζει από ποτέ έγιναν. Προς τούς νόμους τούτους δέν ήθέλησα, φοβηθείσα τά προστάγματα κανένος ανθρώπου, ν' άσεθήσω, και νά εύρω δικαίαν τιμωρίαν μετά θάνατον. Οτι μέλλω ν' αποθάνω, τό εξευρον και άν σύ δέν το προεκήρυττες· άν δε αποθάνω προώρως, τούτο θεωρώ έγώ τούναντίον κέρδος· διότι όστις ζή μέσα εις τόσας συμφοράς ως έγώ, πώς ούτος νά μή νομίζη κέρδος τόν θάνατον; Διά τούτο δέν λυπούμαι καθόλου ότι θ' αποθάνω, θά έλυπούμην μόνον άν άφινον άθραπτον τόν νεκρόν αδελφόν μου.

— Ως χλευασμόν εξέλαβεν ο Κρέων τούς λόγους τούτους της ύψηλόφρονος νεάνιδος, όσον δε ήρμος έστατο αυτή πρό αυτού τόση περισσότερο εξωργίσθη ούτος.

— Μάθε, λέγει, ότι οι πολύ πείσμονες κάμπτονται πρώτα πρώτα και ο ισχυρότατος σίδηρος άμα πυρακτωθή πολύ θραύεται και κομματιάζεται, εξεύρω δε ακόμη ότι τούς θυμωμένους έππους τούς δαμάζομεν με μικρόν χαλμόν. Αν ή αυθάδεια αυτής δέν τιμωρηθή, έγώ δέν είμαι πλέον άνήρ άλλ' αυτή είνε άνήρ. Άλλ' άν και είνε τέκνον της αδελφής μου, και στενωτέρα συγγενής μου άν ήτο, θά τιμωρηθή διά του χειρίστου θανάτου ως και ή αδελφή της· διότι υποπτεύω ότι και αυτή είνε συνένοχος.

— Άρ' ού άπεράσεις νά με φονεύσης διατί άργοπορείς; Όπως εις έμέ δέν άρέσκουσιν οι λόγοι σου ούδέ θ' άρέρωσι ποτέ, τοιουτοτρόπως δέν άρέσκουν και εις σε τά ιδικά μου έργα· μολονότι τί μοι περιεποίησε την μεγαλειτέραν τιμήν εις έμέ παρ' ότι ενεταφίασα τόν αδελφόν μου· θά ήκουες δε τούτο νά το βεβαιούν και αυτοί έδω οι πολίται άν δέν έφοβούντο νά το έπωσιν.

— Οι πολίται νά επαινήσωσι σε, ήτις ενόμισες άξιον των ιδίων τιμών και εκείνον, όστις έπεσε μαχόμενος υπέρ της πατρίδος και τόν άλλον όστις έπρόδωκε την πατρίδα και ήλθε νά πολεμήση εναντίον της;

— Ο θάνατος διαλύει πάσαν έχθραν, άπήντησεν ή Αντιγόνη, πέραν του θανάτου δέν υπάρχει μίσος.

— Ουδέποτε ο έχθρός γίνεται φίλος, ούδέ όταν ακόμη αποθάνη.

— Έγώ δέν έπλάσθην νά μισώ παραμόνον ν' αγαπώ.

— Πήγαινε λοιπόν κάτω εις τόν Άδην και αγαπά εκείνους, άν πρέπει νά τους αγαπάς· έφ' όσον όμως έγώ ζω, δέν θα επιτρέψω νά άρχη έδώ γυνή.

Τήν στιγμήν εκείνην φέρεται υπό των ανδρών του Κρέοντος εκ των ανακτόρων και ή Ίσμήνη κλαίουσα. Ο δε Κρέων άποταθείς προς αυτήν μετ' όργης λέγει:

— Και σύ ή όποια εισωλίσθης εις την οικίαν μου ως έχιδνα και άπομιύζει τό αίμά μου χωρίς νά το εννοώ, ειπέ μοι, έλαβες μέρος και σύ εις την ταφήν ή όρχίζεσαι ότι δέν ειξεύρεις τίποτε;

— Η δειλή Ίσμήνη γίνεται θαρραλέα εν τή δυστυχία. Δέν είχε την γενναίότητα νά λάβη μέρος εις τό έργον, αλλά θέλει νά μετάσχη της συμφοράς· λέγει λοιπόν προς τόν Κρέοντα:

— Αν ή Αντιγόνη έπραξε τό έργον, τό έπραξα και έγώ και είμαι σύμφωνος και αίμαι συνένοχος.

— Δέν είνε δικαίον νά πάθης σύ, άπαντά ή Αντιγόνη· διότι ούτε την πράξιν ήθέλησες, ούτε έγώ σοι ανέθεσα κανέν μέρος εξ αυτής.

— Άλλά δέν εντρέπομαι νά είμαι σύντροφός σου εις την συμφοράν και θέλω κ' έγώ νά πάθω μαζί σου.

— Τις έπραξε τό έργον, λέγει πάλιν ή Αντιγόνη, τό γνωρίζει ο θεός του Άδου και όσοι είνε κάτω· έγώ δέν αγαπώ εκείνην ή όποια αγαπά μόνον με λόγους.

— Αγαπητή μου αδελφή, αναφωνεί ή Ίσμήνη, μή με περιφρονής και άφησέ με ν' αποθάνω μαζί σου.

— Δέν πρέπει ν' αποθάνης μαζί μου· δέν πρέπει νά λέγης ότι έπραξες, ή δέν έπραξες· άρκει ότι αποθνήσκω έγώ.

Τότε ή Ίσμήνη προσπαθεί νά κάμψη την καρδίαν του Κρέοντος, ικετεύει αυτόν νά λυπηθή την αδελφήν της, ή όποια άν επταίσει, επταίσει διότι ή πολλή λύπη έτάραξε τό λογικόν της, και εγθυμίζει εις αυτόν ότι ή Αντιγόνη είνε μνηστή του υιού του Αίμωνος. Και οι γέροντες της πόλεως συμβουλευούσιν αυτόν νά μή θανατώση την μνηστήν του υιού του· άλλ' ο πεισματώδης Κρέων μένει άμετάπειστος και άκαμπτος· ή Αντιγόνη θ' αποθάνη, ο υιός του θα έμνησθη άλλην γυναίκα.

— Πάρτε την μέσα, αναφωνεί προς τούς ανθρώπους του ο Κρέων προσέχετέ την καλά, διότι και οι θαρραλεώτατοι εύχαρίστως δραπετεύουσιν όταν βλέπωσι πλησίον τόν θάνατον.

Τό πλήθος τό όποιον είχε συναθροισθή περίξ του βασιλέως, εν τή βάθει της καρδιάς συνεπάθη προς την Αντιγόνην και έπήνει την πράξιν αυτής και έλυπέτο διότι άδικως έτιμωρείτο με την σκληροτάτην τιμωρίαν, αλλά δέν έτόλμα νά εκφράση καμμίαν μομφήν ή αντίρρησην ενώπιον του αυστηρού βασιλέως.

[Επεται συνέχεια]

Κατά την Αντιγόνην του Σοφοκλέους

A. Π. Κ.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ

[Σημ. της Διευθ.—Έτος δέν συνεπληρώθη ακόμη από του θανάτου της προσφιλους μητρός του έν Σύμφ αγαπητού και παλαιού συνεργάτου μας κ. Γεωργίου Επ. Φακίρη, και νέα επίσημα βαρεία συμφορά έπληξε τόν αγαπητόν μας φίλον. Τήν 17 παραθέοντος Ιουλίου ο θάνατος άφηπάσεν από τάς άγκάλας του, άκμαίοτατον έτι, και τόν προτιλή του πατέρα Επαμεινώναι Φακίρη, τύπον φιλοσόφου πατρός, τιμόν και δραστηρίου έμπόρου, και πολιτου αγαθού και χρηστού. Η Διάπλασις, βαθύτατα τεθλιμμένη συμπονεί τόν άπορραπισθέντα συνεργάτην και φίλον της ΦΑΚ, είνε δε βεβαία ότι και οι αγαγώσται αυτής ούς πολλάκις έτερπεν ο ΦΑΚ διά των έν τή Διάπλάσει δημοσιευμάτων του, θά χύσωσι δάκρυ συμπαισίας, αναγινώσκοντες τούς κατωτέρω μεσούς πάνω στίχους του].

Πονέστε με, κλάψτε 'ς τά μαύρα ντυμένο·
Πατέρα και μάνα πεθάναν μαζί·
Πεντάρφανο τώρα 'ς τόν κόσμο άπομένω·
κανένας γιά μένα, κανένας δέν ζή.

Του κάκου προσμένω σέ ξένην άγκάλην
νά βρω της μανούλας την τόση στοργήν·
Του κάκου πατέρα προσμένω και πάλι
κανένας γιά μένα, κανένας 'ς τή γή.

Κι' ο ύπνος τή νύκτα σάς στέλνει βοήθεια,
Σ όνειράτα πλάνα, χρυσοί μοι γονεΐς·
Ξυπνώ κι' άντικρύζω τή μαύρην αλήθεια·
κανένας γιά μένα 'ς τό κόσμο, κανείς.

Γ' αυτό άπ' εκείνη τή μαύρην ήμέρα
'ς τόν Πλάστη χαρίζω και νοϋ και καρδιά·
Έσένα, Χριστέ μου, θενάχω πατέρα·
μανούλα θενάχω εσέ, Παναγιά.

ΦΑΚ

ΕΙΣ ΕΒΝΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Προχθές ο Παντελής είχε τά γενέθλιά του· ο κοινός του πού τον αγαπά πολύ (και, νά σας πώ, του αξίζει) του άγόρασε ένα βιβλίον με εικόνες· ώρατο βιβλίον που γράφει διά τούς ανθρώπους που κατοικούν εις τά διάφορα μέρη του κοσμου.

Ο Παντελής είνε κατευχαριστημένος δι' αυτό ισκέφθηκα νά σας δείξω και σας μίαν από αυτές τάς εικόνες και νά σας πώ όλίγα από όσα γράφει τό βιβλίον.

Ίσως έχετε άκούση διά τούς Λάπωνας· Κατοικούν εις τό βορειότερον μέρος της Ευρώπης. Είνε μικροκαμωμένοι, έχουν άνάστημα παιδιών, τά μάτια των είνε μικρά και μαύρα· των περισσότερων δέν έχουν βλεφαρίδας, έχουν μίαν κόκκινην γραμμήν, επειδή τό κατάστροχιόνι κάμνει τά μάτια τους νά πονούν.

Τά φορέματα των Λαπώνων είνε πολύ άπλά· άνδρες και γυναίκες φορούν ένα επανωφόρι που φθάνει σχεδόν ίσα με τούς αστραγάλους των· είνε κομμένο από τό δέρμα ενός ζώου πού το λέγουν Τάρα ν δ ο ν, είνε ένα είδος ελάφου της Λαπωνίας και το μεταχειρίζονται οι Λάπωνες διά κάθε εργασίαν των, όπως άλλοι λαοί τά βώδια. Βλέπετε πίσω από την γυναίκα ένα τάρανδόν που σύρει ένα ελκυστρον

Φαγητόν των είνε κυρίως τό κρέας του τάρανδου· αυτό τό ζώον τούς δίδει γάλα και άπ' αυτό κάμνουν τυρί· πάπλωμά των είνε τό δέρμα του τάρανδου· τόν στόμαχον του τάρανδου τον κάμνουν ασκόν πού φυλάγουν τό γάλα και τό τυρί των· ως και ή κλωστή με την όποιαν ράπτουν τά φορέματά των είνε από ξηραμένα νεύρα του τάρανδου.

Οι Λάπωνες δέν είνε πολιτισμένος λαός· είνε όμως φιλόξενοι και περιποιούνται τούς ξένους. Γράμματα

ξεύρουν όλίγοι και τό βιβλίον που αναγινώσκουν περισσότερο είνε ή Άγία Γραφή.

Τά μικρά Λαπωνάκια βάζουν αι μητέρες των μέσα σε ζύλινες κάσες ντυμένες μέσα με δέρμα αρκούδας· τά έχουν κρεμασμένα από τόν ώμόν των και τα κουβαλούν μαζί των.

Ο άνδρας έγύρισε από τό κυνήγι· τά χέρια του τάχει τυλιγμένα σε χονδρά χειρόκτια διά νά μή παγώνουν από τό κρύο· εις τά πόδια του έχει κάτι σιδερα· τέτοια φορούν εις τά βόρεια μέρη οι άνθρωποι διά νά περπατούν καλλίτερα εις τά χιόνια.

Ήθελα νά σας πώ και άλλα πολλά, μα δέν έχω τόπο νά τα γράψω. Δι' αυτό βρήτε τόν Παντελή νά σας τα ειπή λεπτομερώς, ένα κ' ένα.

